

NGUYỄN
QUỲNH

Châu cá lóc

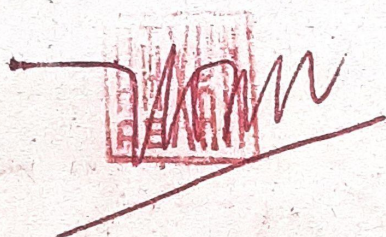

KIM ĐÔNG

NGUYỄN QUỲNH

Châu cá lóc

Bìa và minh họa của TRƯƠNG HIỀU

xa

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG — HÀ NỘI 1977

Châu cá lóc

Tên thật của em là Nguyễn Văn Châu. Người em nhỏ tròn và chắc như một con cá lóc, lại có tài bắt cá nên bạn bè gọi em là Châu Cá Lóc. Nhà Châu nghèo lắm. Em chưa thấy mặt ba em lần nào. Còn má thì đi làm thuê suốt ngày đến tối mịt mới về. Em lớn lên với mảnh sân hẹp, với bờ ruộng và dòng kênh.

Dạo ấy ở Gò Vấp, du kích và bộ đội Giải phóng đánh mạnh, làm bọn Mỹ và tay sai sợ lắm. Bọn giặc cho máy bay giội bom hoặc nã đại bác vào các thôn ấp. Vậy mà má chẳng ở nhà để trông nom em được. Người quanh xóm chẳng ai biết em đi đâu suốt ngày đến tối mịt mới về. Sau này người ta mới hay em vào vườn cây chơi với các anh Giải phóng.

Châu thường mặc một chiếc quần cộc, chiếc áo đen màu bùn hờ cả lưng. Đầu tóc em cháy nắng, da nâu bóng như đồng thau. Thường thì em rất ít nói. Mắt em lúc nào cũng mở to, nhìn thẳng chăm chú, không

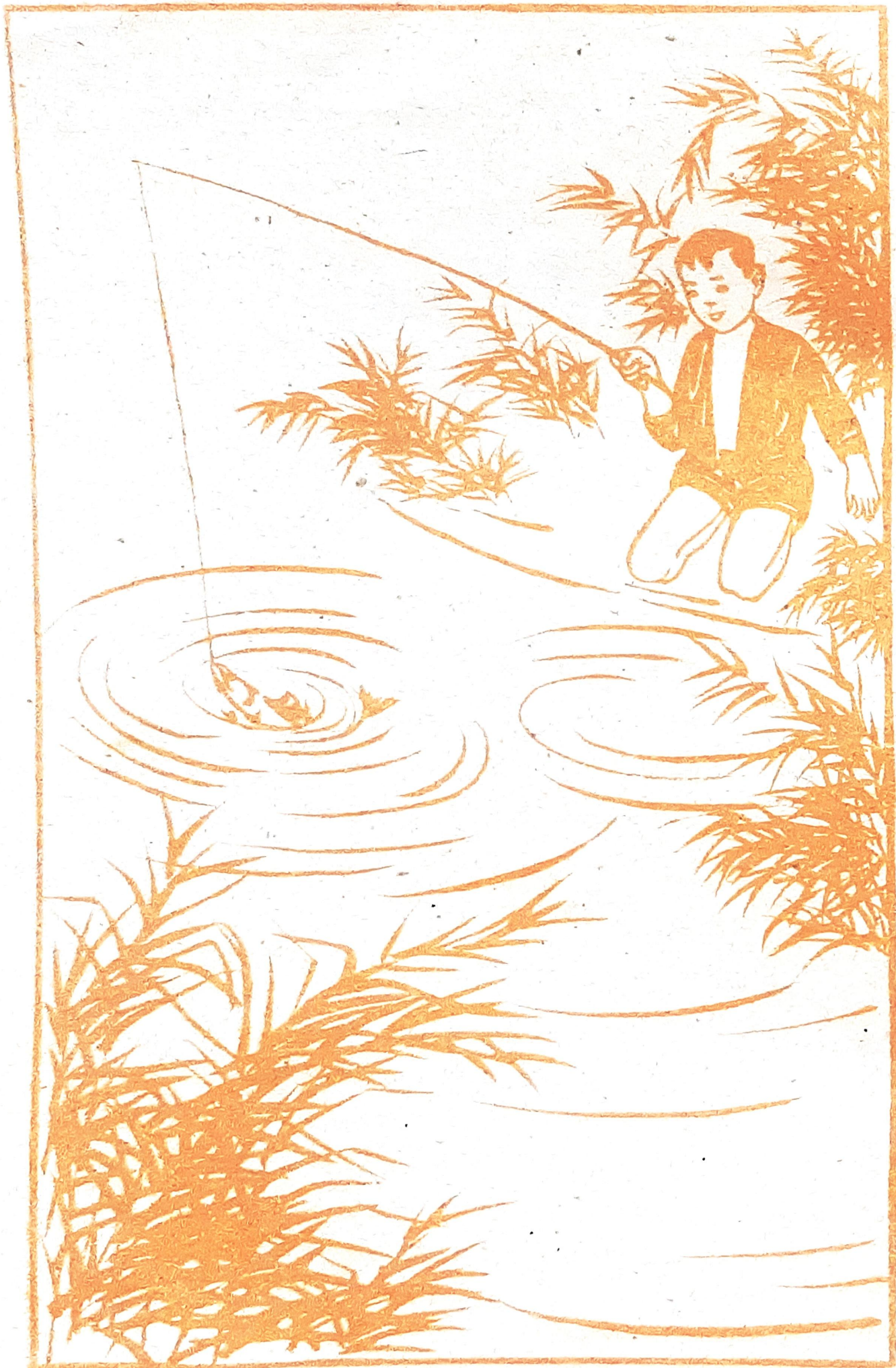
Bắt gặp em thú thi chuyện trò...

chớp. Nom em gan góc lắm. Em chỉ có hai cách tiếp chuyện người mà em chưa quen biết : gật đầu hoặc lắc đầu.

Châu lắm lì là thế, vậy mà có người lại bắt gặp em thủ thỉ chuyện trò với các anh Giải phóng đây. Chắc hẳn em yêu các anh Giải phóng lắm...

Bây giờ bom đạn địch đã ngưng, không giội xuống các cánh đồng Gò Vấp như trước nữa. Các hồ bom trở thành những cái đìa cho cá ở. Châu thường ra ruộng nước bắt cá hoặc ngồi câu cá bên các bờ đìa ấy. Em bắt được rất nhiều cá, nhưng chẳng bao giờ bán, mà cũng chẳng đem về nhà.

Một lần em ngồi bên bờ đìa câu cá. Một con cá lóc rất to cứ lờn vờn mãi bên mỗi câu, nhưng không chịu đớp mồi. Châu thay mồi mới, thả câu xuống, hồi hộp chờ đợi. Cá lóc bỗng há hoác miệng, đớp gọn mồi, bơi phóng đi. Châu đứng phắt dậy « vút » cần câu một cái thật mạnh. Cá lóc bị rách mép, bắn ra ruộng nước. Châu vút cần câu chạy bỏ tới. Con cá đang nghiêng mình, quẫy đuôi bơi như bắn giữa ruộng nước. Châu vẫn chạy đuổi theo nhanh như một con rái cá. Chú cá khôn ngoan biết không thoát được liền quẫy đuôi làm một vùng nước ngấu bùn, rồi chui đầu vào búi cỏ rậm, mắt hút. Châu không bối rối. Em đứng yên lặng bên vũng nước chăm chú nhìn. Bùn lắng dần, lắng dần. Châu nhìn thấy ở búi cỏ có hai gợn nước rất nhỏ như cua sủi tăm. Chú cá tinh quái đang phe phẩy quạt vây ! Châu sẽ sàng, một tay trộm đầu, tay

Bống... đớp gọn mồi

kia trộm lưng cá, rồi nhanh như chớp, em chụp xuống. Bây giờ thì chú cá đã chịu phép. Châu ần* mạnh tay làm cho lưng chú cá oằn xuống. Còn tay kia em lẩn khe khẽ như gãi ngứa cho cá. Rồi thật nhanh, thật chính xác, em thọc hai ngón tay vào mang, xách bổng chú cá lên. Châu vui quá, đọc luôn bài về do các anh Giải phóng đặt cho :

*Con cá lóc
Đầu mày tróc
Mình mày tròn
Xem ai khôn
Xem ai đại
Mày cứ đợi
Đề rồi xem
Xem ai khôn
Tao hay lóc
Con cá lóc...*

Vừa đọc vè, Châu vừa bước những bước chắc nịch đèn bên giỏ cá. Em xách giỏ cá lên, xóc xóc mấy cái. Trong giỏ bộn lóc con, trê choai, rô lớn quẫy loạn xạ. Em chúc đầu chú cá vừa câu được, bằm mạnh vào đuôi. Chú cá quẫy, tuột khỏi tay Châu, rơi vào giỏ. Chú cá to đang ra sức, quẫy tung lên. Châu mỉm cười, buộc giỏ cá vào cái cọc bên bờ, rồi đi ra đìa.

Châu lại thả câu xuống nước. Em nhấp cần câu mãi nhưng bây giờ lũ cá chỉ nép mình trong các cụm cỏ hau háu nhìn ra. Lạnh nước rồi, cá không cần câu nữa!

To bằng này này

Châu cuộn cần câu, trở lại chỗ để giỏ cá. Em xách giỏ cá lên ngắm nghía. Bỗng có ai đó cộc lên đầu tóc cháy nắng của em một cái. Em choáng cả óc. Em nom thấy một đàn đom đóm bé li ti như hạt bụi bay loạn xạ trước mặt. Thì ra cái cộc đầu đèn nỏ đom đóm mắt. Châu không giật mình, không thút thít, cũng chẳng xoa đầu. Em từ từ quay lại ngẩng lên nhìn. Một lính ngự rừng vàng đứng sau lưng em. Mắt em mở to, ngầu đỏ rắng nắng. Lính ngự rừng vàng cười ha hả. Ngoài đường cái, năm ba lính ngự khác cũng cười vang. Tên lính nhìn vào giỏ cá, bảo :

— Thằng nhỏ bắt cá tài quá xá! Bán tao con lóc bự kia, nhỏ.

Châu lắc đầu.

Tên lính lại hỏi :

— Bộ mày để bán cho Việt cộng, cho Giải phóng hả?

Châu cũng lắc đầu.

Tên lính sột ruột, vén tay áo lên xem đồng hồ, rồi vừa vỗ vỗ vào ngực vừa hỏi :

— Thằng nhỏ, mày thấy Giải phóng chưa? Bộ Giải phóng có to bằng nội mày đây không ?

Chắc là Châu ta giận lắm rồi. Em đứng dậy, dang cả hai tay ra, liềm môi nói :

— Giải phóng to hơn các ông. To bằng này này!

Tên lính xoắn tai Châu một cái thật đau rồi bảo:

Chị hai đẻ Em út cả

— Mày nói dóc quá trời đó «Viết cộng con» ạ!
— Hân vỗ vào báng súng : — Có muốn xoi kẹo đồng không mày ?

Bọn lính ngục ngoài đường gọi. Hân lại vén tay áo lên xem đồng hồ một lần nữa rồi bỏ đi. Hân cùng đồng bọn đi về hướng Sài Gòn. Bởi vì mặt trời đã xuống thấp sau ngọn cây dừa, giờ này bọn ngục đầu dám lang thang ở cánh đồng Gò Vấp này.

Châu xoa tai, tức đên ứa nước mắt. Em xách giỏ cá đi về vườn cây cuối ấp, ngược với hướng đi của bọn ngục. Chẳng ai biết em xách giỏ cá đi đâu. Bởi vì nhà em không phải ở hướng ấy.

* * *

Ngày ngày má vẫn đi làm, Châu lại ra đồng bắt cá. Một vài bè bạn của má cứ tưởng hôm nào nhà má cũng có cá ăn. Có đôi lần các bà thấy Châu xách một giỏ cá đầy. Các bà hỏi mua, Châu chỉ lắc đầu rồi chạy nhanh tới vườn cây cuối ấp. Một hôm cô Năm đến nhà. Cô Năm nói chuyện gì với má lâu lắm. Lát sau, cô Năm hỏi má :

— Chị Hai để em ít cá !

Má Châu vui vẻ hỏi :

— Có khách hả ? — Rồi má phân trần : — Đã lâu má con nhà này chẳng biết cá mú là gì.

Cô Năm lầy làm lạ, hỏi :

— Ủa, hồi hôm em thấy thằng nhỏ xách một giỏ cá đầy mà ! Bọn nhỏ bảo hôm nào nó cũng bắt đầy giỏ cá.

Má cũng ngạc nhiên :

— Hèn chi hôm nào nó cũng lằm lem như trâu lăn.

Cô Năm thì thắm làm ra vẻ bí mật :

— Nghe đâu nó chơi với các anh Giải phóng. Các anh mới về đông lắm ! Chị không biết sao ? Cuối ấp này thôi, nhà nào chẳng có các anh Giải phóng ở.

Má mở to mắt vừa vui mừng, vừa ngạc nhiên :

— Thật hả cô Năm ? Tôi đi suốt ngày, có biết chi, cô Năm !

Cô Năm ra về mà má Châu vẫn ngồi yên nghĩ ngợi. Má lẩn nhớ ra. Cửa đáng tội, không phải hôm nào thằng bé cũng lằm lem đầy bùn. Nhiều hôm má ngờ ngợ, không biết ai đã tắm giặt cho nó. Má còn nhớ một hôm tóc thằng bé chẳng biết ai húi cua cho, nom thật xinh. Cơm chiều hôm ấy, má bảo nó ăn, nó chỉ lắc đầu :

— Con ăn rồi !

— Con ăn ở đâu ?

Má gặng hỏi, nhưng Châu lăm li chẳng nói. Má hỏi nữa :

— Ai cho con ăn ? — Má cúi xuống, hỏi thật nhẹ :
— Giải phóng hả ?

Châu phồng mồm chực khóc, má đánh chịu.

Hôm nay nghe cô Năm nói má mới tin là chuyện có thật. Má thấy vui vui trong lòng.

* * *

Má chờ mãi, chờ mãi Châu mới về. Người em đầy những bunn. Má giậm chân, làm mặt giận :

— Thằng Châu, mày lăn bunn ở đâu thê hả? Vào đây, vào đây má bảo !

Châu lại lì lợm. Em phụng phịu :

— Con không lăn bunn.

Má đay lại :

— « Không lăn bunn » ! Thê tự dưng bunn nó bò lên người à ? Vào đây !

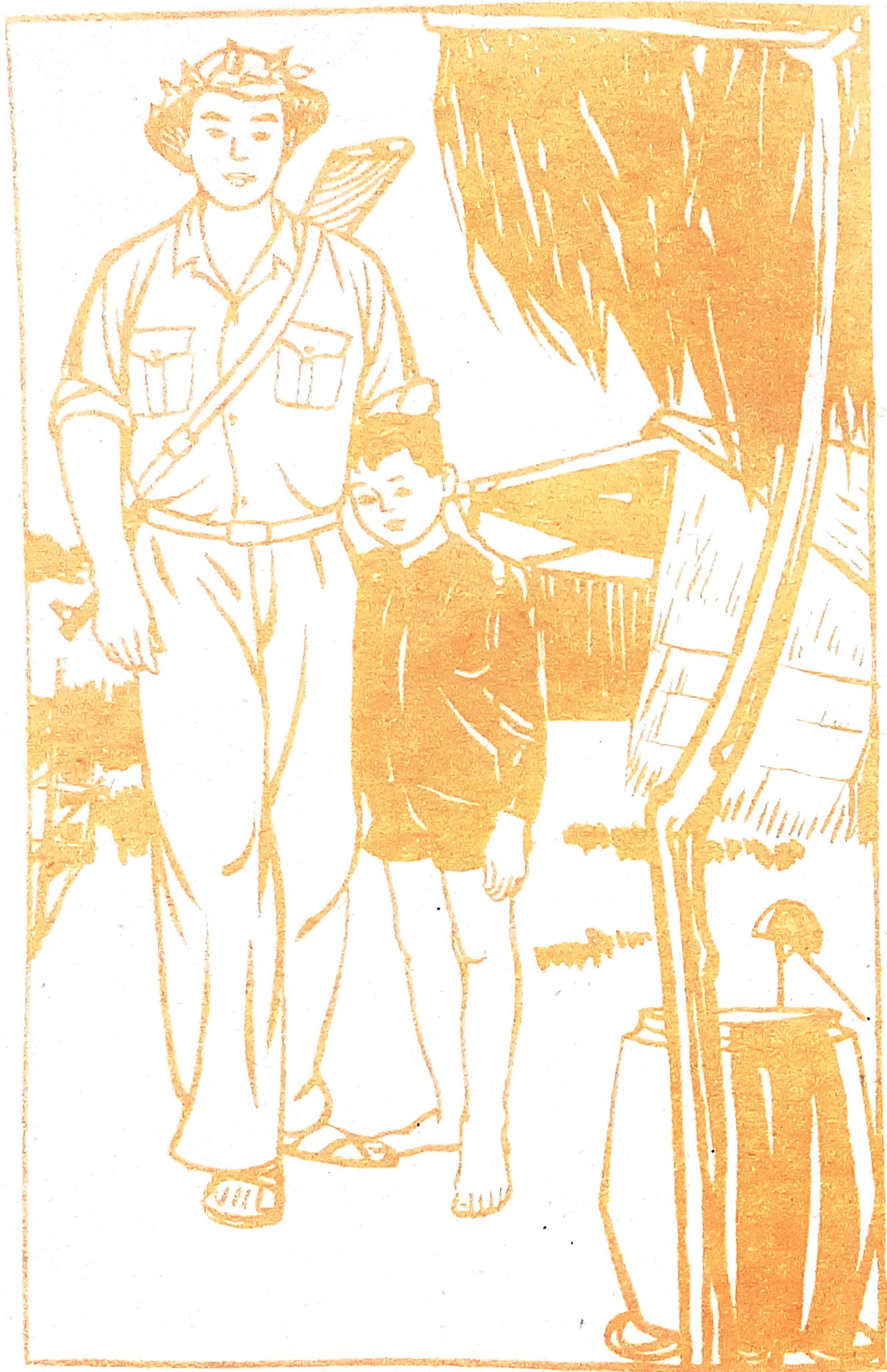
Châu vẫn đứng một chỗ, lì lì nhìn má. Má khệ nệ bưng ra một chậu nước. Đặt chậu nước xuống sân, má gắt :

— Còn đứng đây hả ?

— Chào bác !

Tiếng ai đó làm má quay lại. Châu thì nhận ra tiếng người quen. Em chạy lại nấp vào sau người vừa gọi. Đây là một anh Giải phóng trẻ. Nom anh như một cậu học sinh.

— Chào chú ! — Má cất tiếng : — Chú vào nhà chơi.

Đây là một anh giải phóng trẻ

Anh Giải phóng rụt rè :

— Thưa bác, bác là má của em đây ?

Anh Giải phóng đặt tay lên đầu Châu. Má cười vui :

— Vâng! Em nó làm sao hả chú? Chú coi, người cứ như trâu lăn ấy.

Anh Giải phóng cười rất hiền. Bây giờ thì anh không rụt rè như lúc nãy nữa. Anh nói :

— Vậy mà bé cưng của chúng cháu đây !— Rồi anh kể : — Em cứ mang cá đèn cho chúng cháu. Trả tiền thì em không lầy. Không nhận cá thì em không chịu về. Thật khó quá ! Hỏi nhà ở đâu em cũng không nói. Hôm nay cũng vậy, bọn cháu đang đào hầm thì em đèn. Bảo đợi để tắm thì em vớt giỏ cá lại, chạy biển. Cháu lần mãi mới tìm ra nhà bác đây.

Má chăm chú nghe anh kể. Về mặt má mỗi lúc một vui thêm. Má bảo :

— Ra thề đây ! Anh em quen nhau đã lâu.

Anh Giải phóng mạnh dạn nói :

— Bây giờ bác cho cháu trả lại tiền. Bộ đội chúng cháu...

Anh Giải phóng chưa nói hết câu thì Châu đã giật giật tay anh :

— Không... không... má đừng, má !

Má cười :

— Bộ chú cho tôi không bằng con tôi sao ? Chú không sợ tôi giận à?

Bây giờ đèn lợt anh Giải phóng trẻ đứng tấn
ngăn nhìn má con Châu. Rồi anh kéo tay Châu, bảo:

— Lại đây anh tắm cho bé !

Châu chạy nhanh tới chậu nước trước. Má
ngăn anh Giải phóng lại :

— Chú để đây tôi ! Thề anh chưa biết tên em
sao ? Tên em là Châu mà !

Anh Giải phóng lại cười. Châu đã vẩy vũng trong
chậu nước. Nghe má nói, em lại phụng phịu :

— Con không cho má tắm đâu !

Má hiểu ý Châu, má cười bảo :

— Gớm không ! Thì để anh mày tắm cho. Lớn
nhanh lên, má cho theo các anh Giải phóng luôn.

Châu bỗng nhoẻn miệng cười :

— Thật hả má ! Con sẽ bắt thật nhiều cá...

CÓ MỘT CÔ BÉ NGHÈO

Một buổi sáng chủ nhật, Ngọc Anh xách cái làn chạy đi chợ mua thuốc cho má. Em đi về phía miếu Cầu Hang. Đền đây em đi chậm lại. Quãng đường bỗng chốc như giãn ra, vắng quanh. Chỉ có tiếng cười từ sân trường cấp I vọng lại. Ngọc Anh khao khát, cất bước chạy ngay đền đây. Bỗng em đứng sững lại. Đôi mắt em bắt gặp một cái gói. Cái gói hình chữ nhật, bọc ni-lông, buộc rất cẩn thận. Có lẽ gói đồ chơi trẻ con ai đã đánh rơi. Ngọc Anh nghĩ thê. Em nhặt lên. Sao nặng thê này ? Em mở ra xem. Trời ơi, bạc đồ có hình Bác Hồ. Em mừng rỡ, tay run run. Em bỏ gói bạc vào làn. Có sô tiền này, má em sẽ không bị đói khổ nữa. Em sẽ đưa sô tiền này về trao cho má. Tội nghiệp, quanh năm má không có một manh áo lành. Má em sẽ không phải lần hồi hết bãi chợ, bên xe để kiếm sống nữa. Còn em, em sẽ được đền trường phổ thông học hành như các bạn. Ngọc Anh chưa nghĩ ra chuyện đưa gói tiền trả lại cho người mất. Bởi

Bỗng Em dừng sững lại

vì xưa nay nhiều người nhặt được của là coi như của mình. Mà chả cứ nhặt được của rơi, có kẻ còn cướp giật trên tay của người khác. Ngọc Anh đã thấy nhiều lần lính ngục cướp đồ ngay giữa chợ Bền Thành. Có lần Ngọc Anh và má từ Bà Điểm về cũng bị lính ngục đón đường cướp hết cả tiền. Còn thúng gạo má đội trên đầu đã bị chúng hắt đổ tung tóe ra đất. Đây, thời ấy bọn kẻ cướp đó chẳng ai trị tội cả. Còn đây, sỏ tiền Ngọc Anh nhặt được... Tự dưng Ngọc Anh nghĩ đến cái xó nhà hai má con em đang ở. Đây là một cái xó nhà lá của ngôi nhà ba gian. Xó nhà này chỉ đủ kê một cái giường hẹp, xung quanh che bằng chiếu rách, bao tải rách, ni-lông rách. Em lại nghĩ đến má. Má mù lòa đã năm sáu năm nay. Ngày ngày em phải dắt má lần bước đi hết ngõ chợ, xóm quê kiếm ăn... Ngọc Anh sẽ mua cho má một bộ quần áo mới. Rồi má sẽ thuê một chỗ ở mới, nhỏ thôi, nhưng không phải là cái xó nhà che bằng chiếu rách, bao tải rách... nữa. Ngọc Anh vừa đi vừa nghĩ ngợi như thế. Đúng, gói bạc em vừa nhặt được là bạc Bác Hồ... Bỗng Ngọc Anh hốt hoảng như vừa phạm lỗi. Em hiểu ra rồi ! Em đã nghĩ sai. Chị phụ trách có lần đã giảng cho em về năm điều Bác Hồ dạy. Chị còn kể chuyện « Hai lần nhặt được của rơi ». Bạn Chiền ở miền Bắc nhặt được ba nghìn đồng, nhặt được đồng hồ đều đem trả lại cho người mất. Bạn Chiền ơi, sao bạn tốt thế ! Ngọc Anh xấu hổ. Không, phải đem trả lại cho người mất ! Em lấy gói bạc ra, cầm ở tay, mạnh dạn bước đi. Có tiếng bạn Mỹ cắt lên làm Ngọc Anh giật mình :

— Ngọc Anh nghĩ chi mà gọi mãi không thưa ?

— Đâu có nghe!

Thầy Ngọc Anh cầm cái gói ở tay, Mỹ hỏi :

— Gói gì đó?

— Gói bạc Bạc Hồ! Ngọc Anh vừa nhặt được...

Không để cho Ngọc Anh nói hết, Mỹ giật lấy cái gói rồi mở tung ra. Hai đũa ngói xuống đềm. Ôi, những chín trăm đồng bạc đồ. Mỹ năn nì:

— Ngọc Anh chia cho Mỹ với nghe!

— Ờ, Mỹ quên rồi sao? Chia sao được, phải đem trả chứ!

Mỹ lại bảo:

— Ngọc Anh đại thề! Đây là tiền nhặt được mà. Nhà Ngọc Anh lại nghèo...

Nghe Mỹ nói thề, một lần nữa Ngọc Anh lại băn khoăn. Ngọc Anh thương má lắm. Ngọc Anh không sợ khổ, em chỉ thương má khổ. Nhưng rồi Ngọc Anh lại lắc đầu:

— Không, không phải của mình thì không được lấy. Các anh chị phụ trách bảo thề. Mỹ không nhớ chuyện bạn Chiền à?

— Có ! — Mỹ cười : — Mình quên mất!

Thề là Ngọc Anh và Mỹ chạy đi...

* * *

Hai đũa ngồi xuống đêm

Ngọc Anh và Mỹ đang chạy thì gặp ba anh bộ đội đang đi như dò từng bước bên đường. Một anh trẻ nhất vỗ vào báng súng dọa đùa:

— Đứng lại! Chạy đi đâu?

Bọn trẻ làm lét sợ. Một anh bộ đội lớn tuổi hơn phê bình bạn:

— Cậu đùa gì lạ thế? — Anh nói với Ngọc Anh và Mỹ : — Anh ấy đùa đây, đừng sợ ! Các em đừng chạy mà té ngã. — Dừng một lát như suy nghĩ điều gì, anh bảo : — Này các em ! Các em có thấy ai nhặt được cái gói vuông, bọc ni-lông không ?

Mỹ mau mồm nói :

— Có phải gói bạc không? Chúng em nhặt được.

Anh bộ đội reo lên :

— May quá ! Các anh đang tìm !

Bây giờ Ngọc Anh mới lên tiếng :

— Có phải cái gói này không ạ ?

Anh bộ đội cầm lấy cái gói, mặt rạng rỡ. Rồi anh bảo:

— Em nhặt được phải không? Rất cảm ơn em! Thê này nhé. Em đưa anh về nhà. Anh sẽ làm giấy nhận. Tên anh là Quang. Lần sau các em có nhặt được của rơi phải hỏi người nhận xem có đúng của họ không nhé. Phải bảo họ làm giấy nhận cẩn thận.

Bây giờ Ngọc Anh và Mỹ mới ngó ra. Hai đứa dẫn anh Quang về nhà. Sắp đến ngõ thì Ngọc Anh chạy trước. Vừa vào đền sân, em đã gọi má rồi rít :

Rất cảm ơn em

— Má, má ! Có anh bộ đội đèn nhà ta...

Má nghe Ngọc Anh gọi, giọng hốt hải, má hỏi :

— Có chuyện gì đó con?

— Không, không có chuyện gì đâu má ạ ! Con nhặt được tiền của bộ đội...

Nghe chưa hết câu, má đã thầy lo. « Nhặt được tiền bộ đội ». Hay là con nhỏ lại... Xưa nay có bao giờ nó tắt mắt đâu !... Má chớp chớp mắt chưa nói được câu nào thì anh Quang đã vào đèn nhà. Anh đứng sững lại trước xó nhà tối tăm của má con Ngọc Anh. Anh xúc động, một lúc lâu mới cất tiếng:

— Không có chuyện gì đâu, má ạ ! Con đèn đây để cảm ơn má, cảm ơn em bé. Em nhặt được tiền của chúng con đã thật thà đem trả. Bây giờ con lại biết thêm...

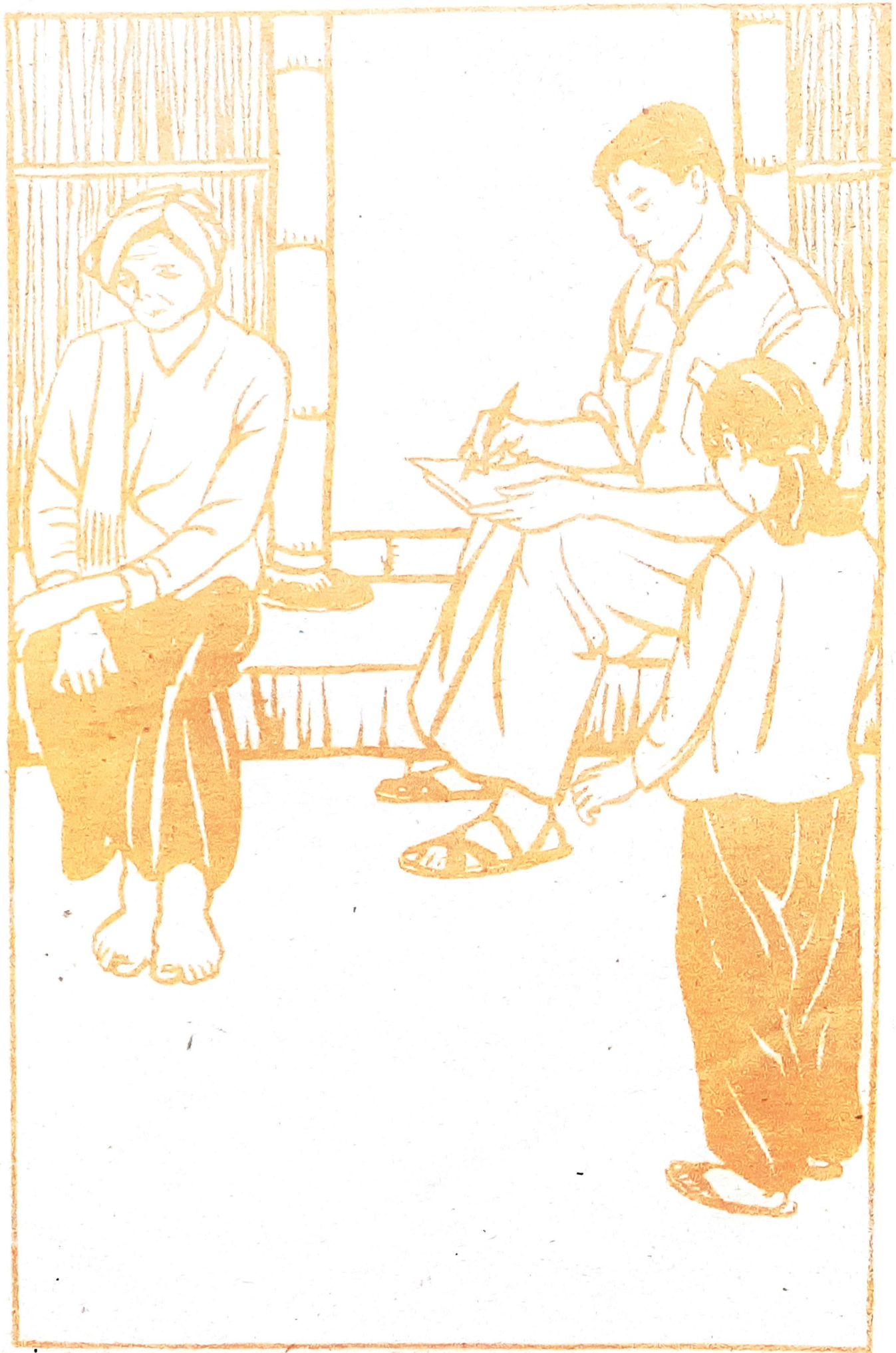
Anh bộ đội không dám nói hết câu. Má Ngọc Anh gật gật đầu ra chiều đã hiểu. Má quờ quạng xung quanh rồi lúng túng nói:

— Mời chú ngồi tạm ! Chú thứ lỗi, má mù lòa chẳng thấy ai với ai.

— Thừa má, không sao ạ ! — Anh Quang ngồi xuống thêm nhà, lễ phép : — Thừa má, con là Quang. Con có giấy tờ đây ạ ! Má cho con làm giấy biên nhận số tiền mà em bé đã nhặt được ạ !

Má ngạc nhiên:

— Sao lại thế ! Của các chú thì trả lại các chú chứ giấy tờ gì !

Mã cho con làm giấy biên nhận

— Không sao đâu, má cứ mặc con.

Anh Quang hỏi tên má, tên Ngọc Anh, rồi bắt đầu viết. Viết xong, anh đọc cho má con Ngọc Anh nghe. Trong tờ giấy có đoạn ghi : « Tôi đã trích một trăm đồng để biếu má và bé Ngọc Anh, vì nhà má quá nghèo... ». Nghe đến đây, Ngọc Anh kêu lên:

— Không, em không nhận đâu!

Còn má Ngọc Anh thì bảo:

— Đâu phải tiền của chú mà chú biếu má! Má không nhận đâu. Chẳng có mà ủng hộ bộ đội, ai lại lấy của bộ đội.

Anh Quang giảng giải mãi mà Ngọc Anh và má vẫn từ chối. Cuối cùng, anh phải viết lại tờ giấy biếu nhận khác.

* * *

Câu chuyện Ngọc Anh nhận được tiền đem trả lại, lan đi rất nhanh. Bạn bè của em đưa nào cũng biết. Nhưng những việc mới mẻ, rất vui khác ngày nào cũng có nên dần dần Ngọc Anh và má cũng quên mất câu chuyện này.

Một hôm có giấy của Ủy ban nhân dân cách mạng xã gửi tới. Hôm ấy Ngọc Anh đi vắng, má cứ cầm tờ giấy mà lo. Mãi đến khi Ngọc Anh về, má mới biết. Thì ra ông chủ tịch Ủy ban nhân dân cách mạng xã gửi giấy mời Ngọc Anh. Má cười bảo:

— Ông chủ tịch thì nhớ, thế mà má lại quên!

Ngọc Anh nghĩ: ông chủ tịch tài thật! Hôm ấy không có ông ở đây, sao ông biết? Nhưng má lại bảo: « Tiếng lành đồn xa, tiếng dữ đồn xa » mà.

Theo ngày giờ trong giấy mời, Ngọc Anh đến Ủy ban. Ông chủ tịch ăn mặc rất chỉnh tề, ngồi ở phòng khách đón em. Đến Ủy ban, Ngọc Anh mới biết: không chỉ riêng mình em mà còn bốn năm bạn nữa cũng được ông chủ tịch mời. Các bạn ấy đều làm được việc tốt. Có cả bạn Mỹ trong số ấy. Các bạn này người thì phát hiện ra kẻ gian; người thì bắt được bọn ăn cắp xăng của nhà nước; lại có bạn đỡ dẫn người già, người tàn tật... Ông chủ tịch rất hiền và rất vui. Ông kể cho Ngọc Anh và các bạn em nghe bao nhiêu là chuyện vui. Rồi ông nói với Ngọc Anh, giọng rất cảm động :

— Nhà cháu nghèo lắm, cách mạng biết. Lẽ ra chú đến thăm má cháu, nhưng chú còn bận lắm! — Ông nói với bọn trẻ : — Các cháu có biết cách mạng là gì không? Cách mạng là làm cho người nghèo hết nghèo khổ, cho mọi người sung sướng bằng lao động của mình. Rồi đây các cháu nghèo phải được đi học! — Rồi ông lại nói với Ngọc Anh : — Cháu ngoan lắm, như thế là « Đói sạch rách thơm » đây!

Ông chủ tịch dẫn Ngọc Anh và các bạn em đến phòng ăn. Hôm nay Ủy ban nhân dân cách mạng thật tiệc các em. Trong bữa tiệc, Ngọc Anh, một cô bé nghèo

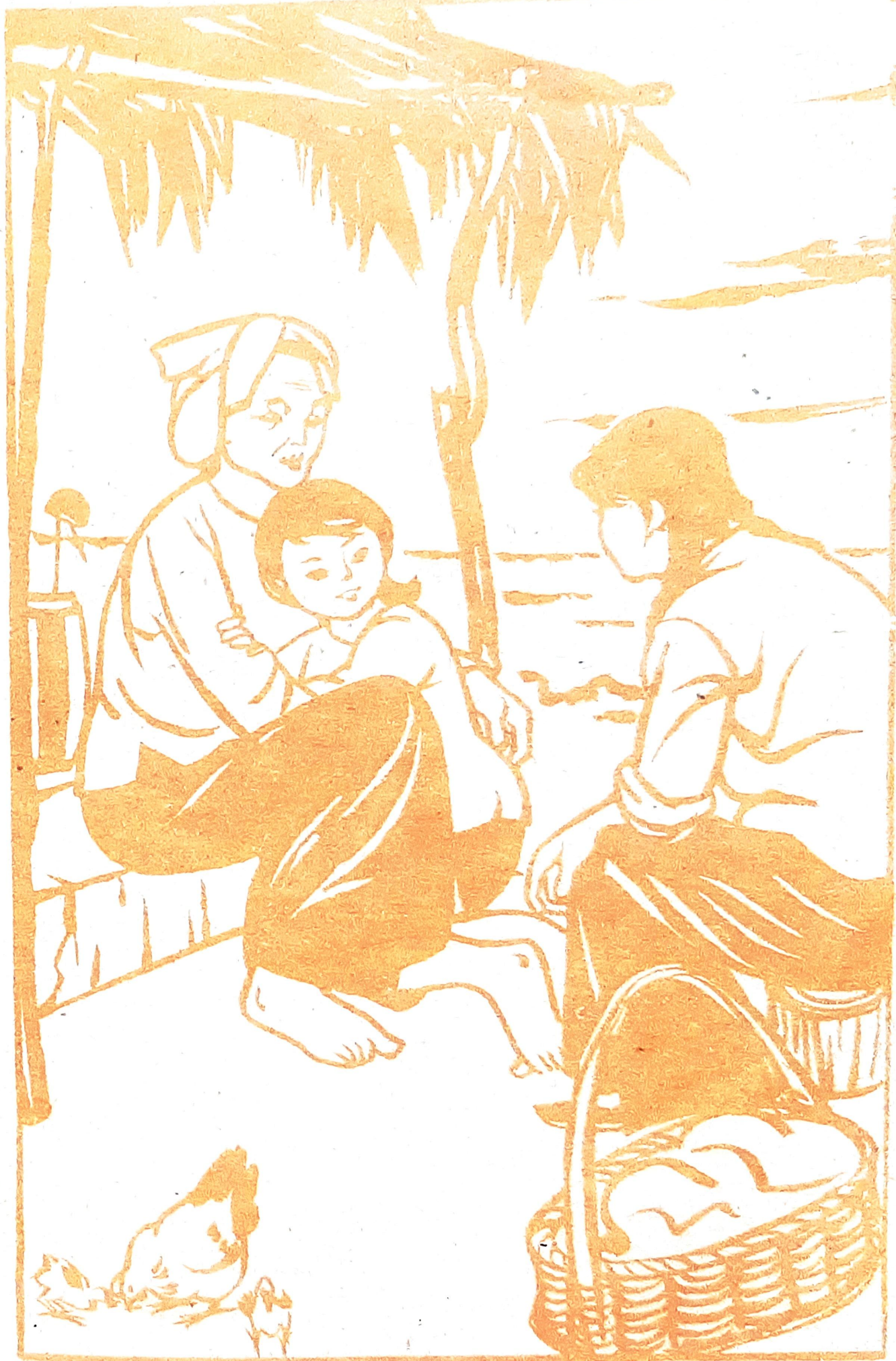
khô xưa kia chỉ biết dắt mẹ đứng đầu đường, ngô chợ
kiếm sống, nay trở thành vị khách quý của ông chủ
tịch xã.

Cho đến bây giờ Ngọc Anh không nhớ bữa tiệc
hôm ấy có những món gì nhưng em lại nhớ rất rõ khuôn
mặt hiền hậu và những lời nói thân thiết của ông chủ
tịch xã mà cuối bữa tiệc đột ngột em đã gọi bằng chú.
Có một cái gì đó làm cho Ngọc Anh mỗi lần nhớ đến
cuộc gặp gỡ ấy, nhớ đến chú chủ tịch, em lại rất cảm
động, thề mà em không sao nói ra được.

Ngày lại ngày qua đi. Một hôm chị Hồng trong ban
thiếu niên của quận Đoàn thanh niên lao động Hồ
Chí Minh đến thăm má và Ngọc Anh. Chị báo một
tin quan trọng:

— Má ạ! Trên đã quyết định cho Ngọc Anh vào
học trường phổ thông. Ngọc Anh sẽ được học bổng.
Tiền sách vở giấy bút của em, má không phải lo. Chỉ
ngại một điều, Ngọc Anh đi học má sẽ vất vả. Việc
này thì cách mạng chưa lo ngay được. Má thầy thề nào ?

— Còn thề nào nữa! Má còn mong gì hơn nữa!
Má chỉ mong Ngọc Anh được học hành. Biết nói gì
bây giờ. Má chỉ biết cảm ơn cách mạng trong lòng.
Má cười, nhưng nước mắt lại trào ra. Rồi bỗng má
thôn thức khóc thành tiếng. Khóc để những tủi nhục
xưa trôi hết theo dòng nước mắt. Má bảo thề. Má
kéo Ngọc Anh vào lòng. Má tỉ cầm lên mái tóc em.

Má q !... Trên đã quyết định... vào trường phổ thông

Má nhắc đi nhắc lại lời chú chủ tịch hôm nào : « Cách mạng là làm cho người nghèo hết nghèo khổ... » « đói sạch rách thơm »...

Chuyện thật về em Nguyễn Thị Ngọc Anh ở xã Thanh Thông là thế. Vậy mà nghe cứ như là chuyện cổ tích « Có một cô bé nghèo » ấy.

MỤC LỤC

Châu cá lóc 3

Có một cô bé nghèo 17

Biên tập : LÊ HỒNG PHẦN

Trình bày : THY NGỌC

Sửa bản in : TUYẾT MINH

In 80.300 cuốn tại nhà máy in Trần Phú, Thành phố Hồ Chí Minh.

Khuôn khổ : 14,5 x 20,5. Số xuất bản : 49/KĐ. Số in : 1292

In xong ngày : 5-1-1977. Gửi lưu chiều : tháng 1-1977

Giá tiền Miền Bắc 0đ,20
Giá tiền Miền Nam 0đ,18